

HỒI 45

THỦ PHẠM LẤY VÀNG

Trong khi Kính Tế cùng đám gia nhân ăn uống vui vẻ thì kiệu rước Ngô Đại cử mẫu tới, Ngô Đại cử mẫu cáo từ. Nguyệt nương nói:

- Thì tẩu tẩu ở lại nghỉ đây, ngày mai về cũng được chứ gì?

Ngô Đại cử mẫu nói:

- Thôi, ba bốn hôm nay tôi ở riết bên nhà Kiều gia, nhà cửa chẳng ai coi sóc, ca ca ở nhà thì bận công việc ngoài Vệ môn, thôi để tôi về, hôm khác sẽ tới, hay là để tôi sẽ mời cô nương và các vị nương nương tới nhà tôi uống chén rượu.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu vậy thì để chiều mai chúng tôi xin tới.

Ngô Đại cử mẫu nói:

- Có tới thì xin tới sớm một chút cho nhiều thời giờ trò chuyện.

Nguyệt nương soạn mấy quả đựng quà bánh nguyên tiêu, sai Lai An đem theo về nhà Ngô Đại cử mẫu. Bọn Quế Thư bốn người cũng tới lạy chào Nguyệt nương mà về. Nguyệt nương bảo:

- Việc gì mà vội vậy? Gia gia có dặn tôi là phải giữ các thư thư ở chơi. Vậy các thư thư nán lại xem gia gia có về không, sợ là gia gia có chuyện gì muốn dặn các thư thư chăng. Cho nên tôi không dám để các thư thư về đâu.

Quế Thư nói:

- Gia gia đi dự tiệc chắc về muộn lắm, vả lại con và Ngân Nhi đã ở đây suốt hai ngày rồi, xin cho chúng con về, hai chị kia mới tới hôm nay thì để hai chị đó ở lại chờ gia gia.

Nguyệt nương bảo:

- Ở nhà đã có thư thư của con rồi, lo gì.

Quế Thư đáp:

- Thư thư của con bị người ta mời đi mấy hôm nay, ở nhà chỉ còn một mình mẫu thân con, chắc là mẫu thân con chờ lắm.

Đang nói thì Kính Tế vào thưa chuyện về tiền thưởng của khách cho gia nhân. Nguyệt nương bảo:

- Ta nhờ hiền tế ra ngoài xem các kiệu đã tới chưa.

Kính Tế đáp:

- Mới thấy kiệu của Đồng Kiều và Ngọc Xuyên, còn kiệu của Quế Thư và Ngân Nhi thì chưa thấy. Hình như hồi nãy hai cái kiệu đó có tới nhưng không biết ai đã cho về rồi.

Quế Thư cười:

- Chắc ca ca đánh lừa chúng tôi rồi.

Kính Tế nói:

- Không tin thì ra mà coi, tôi đánh lừa làm gì.

Bồng Cầm Đồng chạy vào thưa:

- Gia gia về tới.

Nguyệt nương bảo:

- May không, thế mà các thư thư cứ đòi về. Các thư thư về rồi tôi biết nói sao với gia gia đây?

Tây Môn Khánh có vẻ ngà ngà say, bước vào ngồi xuống ghế. Mấy ca nữ bước tới lạy chào. Tây Môn Khánh hỏi:

- Tiệc tan rồi hay sao? Mấy người này sao đứng đây, không hát xướng gì cả thế này?

Nguyệt nương cười:

- Các thư thư đang đòi về đấy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Đồng Kiều và Ngọc Xuyên về được rồi, còn Quế Thư và Ngân Nhi thì phải ở đây vài hôm nữa cho hết tiết Nguyên tiêu.

Nguyệt nương cười:

- Thấy chưa? Tôi nói có sai đâu, vậy mà hai người làm như là tôi nói dối không bằng.

Quế Thư xịu mặt không nói. Tây Môn Khánh hỏi Đại An:

- Kiệu của Đổng Kiêu và Ngọc Xuyên đã tới chưa?

Đại An đáp:

- Thưa đã tới rồi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta bây giờ không uống rượu nữa đâu, nhưng các thư thư hát chớ ta nghe một khúc đi rồi để hai người kia về.

Bốn ca nữ đem nhạc khí ra đàn hát. Nguyệt nương và đám tiểu thiếp ngồi nghe. Khúc hát dứt, Đổng Kiêu và Ngọc Xuyên lại chào ra về. Quế Thư và Ngân Nhi ở lại.

Tây Môn Khánh đang hỏi chuyện về bữa tiệc ở nhà thì bên ngoài có tiếng ồn ào, rồi Đại An và Cẩm Đồng lôi một a hoàn của Lý Kiêu Nhi là Hạ Hoa Nhi tới thưa với Tây Môn Khánh:

- Vừa rồi tôi đưa hai thư thư về rồi dắt ngựa vào chuồng, nhưng lại thấy một người đang lúi húi trong chuồng ngựa, chúng tôi hết hồn nhìn vào thì thấy Hạ Hoa Nhi, chúng tôi hỏi thì nó nhất định không nói.

Nói xong đẩy Hạ Hoa Nhi xuống bắt quỳ. Hạ Hoa Nhi nhồm dầy định chạy, Tây Môn Khánh bảo:

- Bay trời nó lại cho ta hỏi nó.

Cẩm Đồng sẵn tới xốc Hạ Hoa Nhi lên để trời giạt cánh khuỷu lại thì bỗng thấy một vật gì rơi ra phát lên tiếng kêu kim khí. Tây Môn Khánh hỏi:

- Cái gì vậy?

Đại An cầm lên coi rồi nói:

- Trời đất ơi, có phải đinh vàng đây không?

Tây Môn Khánh nhồm dầy coi rồi bảo:

-Đúng rồi, đinh vàng mắt hồi sáng đây mà, thì ra con tiện tỳ khốn nạn này đã ăn cắp.

Hạ Hoa Nhi vội nói:

- Thưa tôi chỉ nhặt được mà thôi.

Tây Môn Khánh quát:

- Mày nhặt được ở đâu?

Hạ Hoa Nhi im lặng. Tây Môn Khánh nổi giận quát bảo Cẩm Đồng lấy kẹp, kẹp mười đầu ngón tay. Hạ Hoa Nhi đau quá hét lên. Kẹp được một lúc, Tây Môn Khánh lại sai đánh

hai chục bàn vả. Nguyệt nương thấy Tây Môn Khánh hơi say, lại đang dưng dưng nổi giận thì sợ, không dám khuyên can. Tây Môn Khánh quát:

- Mày không nói thì ta cho treo mày lên mà đánh tới chết.

Hạ Hoa sợ quá rên rỉ thưa:

- Tôi nhặt được trong phòng Lục nương.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy là rõ ràng rồi, thả kẹp tay cho nó.

Đại An bước tới tháo kẹp. Tây Môn Khánh quay lại bảo Bình Nhi:

- Đem nó về phòng, rồi ngày mai gọi người bán nó cho ta, thứ này nuôi làm gì.

Kiều Nhi giận uất lên bảo:

- Con khốn kiếp kia, ai cho mày tới phòng khác như vậy? Mà dù mày có nhặt được vật gì thì cũng phải nói cho tao biết chứ.

Hạ Hoa chỉ quỳ khóc. Kiều Nhi bảo:

- Mày còn khóc phải không? Để cho gia gia đánh chết mày đi chứ ở đó mà khóc.

Tây Môn Khánh đứng dậy bảo:

- Thôi, bây giờ còn nhiều lời gì nữa.

Nói xong đưa đinh vàng cho Nguyệt nương cất rồi tới phòng Bình Nhi.

Trong này Nguyệt nương sai Tiểu Ngọc đóng cổng trong rồi quay lại hỏi Ngọc Tiêu:

- Hồi sáng con Hạ Hoa nó tới phòng Lục nương làm gì vậy?

Ngọc Tiêu đáp:

- Hồi sáng thì Nhị nương và Tam nương đưa Ngô Đại cữu mẫu và Trịnh Tam thư tới phòng Lục nương thăm ca nhi nên nó đi theo hầu Nhị nương. Không ngờ nó đã lấy cắp đinh vàng. Hèn gì lúc ở nhà bếp, chúng tôi nói đùa là gia gia đang sai Đại An đi lấy "lang cân" để trưng trị đứa nào ăn cắp vàng thì nó tới hỏi "lang cân" là gì, làm chúng tôi cười muốn chết. Chúng tôi mới giải thích cho nó biết, "lang cân" là gân chó sói, dai lắm, trói chân trói tay bằng thứ đó thì xiết vào da thịt đau không

chịu nổi. Nó nghe xong mặt tái mét, nhưng lúc đó chúng tôi đâu có để ý. Chắc là nó sợ bị khám phá nên hồi nãy lợi dụng lúc trời tối rồi đem đỉnh vàng ra giấu tại chuồng ngựa, nhưng không ngờ bị Đại An bắt gặp.

Nguyệt nương nói:

- Thì ra vậy, con khốn này gớm thật, bị đòn là đáng lắm.

Nói xong đứng dậy. Kiều Nhi lôi Hạ Hoa về phòng. Quế Thư đi theo.

Vào tới phòng, Quế Thư bảo Hạ Hoa:

- Mày sao ngu quá, mười lăm mười sáu tuổi đầu mà ngu như chó. Mày có nhặt được thì nên về gửi cho nương nương đây, một là nương nương giữ cho mày, hai là không giữ được thì cũng che chở được cho mày. Đàng này mày không thèm nói với nương nương một lời nên mới khốn khổ thế này. Mày tưởng giấu được hay sao, mày có giấu đằng trời người ta cũng tìm ra. Mày ngu là mày chết, ai thương ai cứu được mày bây giờ. Mày làm vậy thì nương nương đây còn mặt mũi nào, nương nương mang tiếng là không biết dạy mày, thực ra thì nương nương hiền lành, thương mày lắm. Mày không thấy con Thu Cúc bên Ngũ nương đó hay sao? Nó bị đánh đập suốt ngày mà nó có bao giờ làm xấu chủ nó đâu, mặc dù chủ nó là thứ hồ ly tinh ở cái nhà này.

Hạ Hoa chỉ cúi mặt khóc. Quế Thư lại hỏi:

- Bây giờ mày muốn ở lại với nương nương, hay là mày muốn ngày mai nương nương gọi người bán mày đi như lời gia gia vừa dặn?

Hạ Hoa đáp:

- Tôi muốn ở lại với nương nương.

Quế Thư bảo:

- Nếu vậy thì từ nay nương nương nói gì mày phải nghe, mày nhặt được bất cứ thứ gì cũng phải đưa cho nương nương, mày nghe được bất cứ chuyện gì cũng phải về thưa lại với nương nương. Được vậy thì nương nương sẽ tìm cách cứu mày, mày đã nghe rõ chưa?

Hạ Hoa đáp:

- Thư thư dạy, tôi đã rõ.

Trong khi đó Tây Môn Khánh tới phòng Bình Nhi, thấy Bình Nhi và Ngân Nhi đang trò chuyện, bèn cởi áo ngồi xuống bên cạnh. Bình Nhi bảo:

- Hôm nay Ngân thư nghỉ đây với tôi, làm gì có chỗ cho chàng nghỉ. Hay là chàng qua phòng khác đi.

Tây Môn Khánh cười:

- Sao lại không có chỗ? Thì nàng nằm một bên, cô con gái nuôi của nàng nằm một bên, còn tôi nằm giữa.

Bình Nhi lườm Tây Môn Khánh:

- Chỉ được cái ăn nói vớ vẩn.

Tây Môn Khánh cười:

- Thế thì tôi ngủ ở đâu bây giờ?

Bình Nhi bảo:

- Thì chàng qua nghỉ bên phòng Ngũ nương không được sao?

Tây Môn Khánh ngồi một lát rồi cầm áo đứng dậy bảo:

- Thôi được, tôi không làm phiền hai người nữa, để tôi qua bên kia nghỉ vậy.

Nói xong sang phòng Kim Liên.

Kim Liên đang nằm một mình buồn rầu, thấy Tây Môn Khánh qua thì như bắt được cửa, vội nhổm dậy đón tiếp, giúp Tây Môn Khánh cởi áo. Sau đó hai người lên giường nghỉ. Lúc đó là vào khoảng canh ba.

Bên phòng Bình Nhi, Bình Nhi bày bàn cờ cùng Ngân Nhi giải trí, đoạn bảo Nghênh Xuân:

- Người lấy một ít hoa quả bánh trái và bình rượu Kim Hoa ra đây để ta và Ngân thư nhấm nháp.

Đoạn quay lại hỏi Ngân Nhi:

- Ngân thư có đói không? Để ta bảo nó dọn đồ ăn luôn.

Ngân Nhi đáp:

- Thưa nương nương con không đói, xin đừng bảo đem ra.

Bình Nhi quay lại bảo Nghênh Xuân:

- Thôi được, người đem rượu và bánh trái ra đây là được rồi.

Nghênh Xuân đem các thứ ra. Bình Nhi cùng Ngân Nhi đánh ba ván cờ rồi quay ra uống rượu. Hai người dùng chung bạc mà uống rượu Kim Hoa. Ngân Nhi uống mấy chung rồi bảo Nghênh Xuân:

- Xuân thư thư, đem giùm cây tỳ bà ra đây để tôi đàn hát cho nương nương nghe.

Nhưng Bình Nhi bảo:

- Thôi thư thư à, cũng khuya rồi, ca nhi đang ngủ, bây giờ mà mình đàn hát sợ ca nhi thức giấc khóc, rồi gia gia ở gần đây nghe thấy lại rầy rà, bây giờ mình nên đánh trò súc sắc đi.

Hai người đánh súc sắc, ai thua thì phải uống một chung rượu. Lát sau Ngân Nhi bảo:

- Xuân thư thư gọi nhũ mẫu ra đây, tôi mời một chung rượu.

Nghênh Xuân đáp:

- Nhũ mẫu cùng ca nhi ngủ lâu rồi.

Bình Nhi bảo:

- Đánh thức nhũ mẫu dậy rồi cứ bảo ngồi trong đó với ca nhi, người đem vào cho nhũ mẫu ít rượu và bánh trái là được rồi.

Đoạn quay lại nói với Ngân Nhi:

- Ca nhi mới bây nhiêu mà khó tính lắm, ngủ mà có người ngồi cạnh thì không sao, hễ bỏ đi là ca nhi tỉnh giấc liền. Một hôm ca nhi ngủ, tôi ngồi cạnh, gia gia tới, chỉ gây một tiếng động nhẹ mà ca nhi cũng thức giấc, tôi bảo nhũ mẫu bồng đi mà khóc ối là khóc.

Ngân Nhi cười:

- Nương nương từ khi có ca nhi thì chắc là được gia gia yêu quý muôn phần, chẳng hay chừng mấy ngày thì gia gia tới đây nghỉ một lần?

Bình Nhi nói:

- Cũng không chừng, có khi ngày một lần, có khi vài ba ngày một lần, nhưng từ khi có ca nhi thì dù không nghỉ đêm ở đây, gia gia cũng tới đây ít nhất mỗi ngày một lần để thăm ca nhi. Thật ra thì gia gia tới đây là vì ca nhi chứ đâu phải vì tôi,

vậy mà cũng có người ghen tức lông lộn lên, nói này nói kia, đá mào quèo chó, bảo là tôi mê hoặc gia gia. Tôi việc gì phải mê hoặc gia gia, tôi thế nào thì mọi người đều biết, do đó chẳng bao giờ tôi nói gì. Như Ngân thư thư vừa thấy đó, gia gia tới đây, tôi thường bảo gia gia nên tới nghỉ tại các phòng khác, tôi không muốn bị mang tiếng. Nhà này đông người nên nhiều chuyện lắm. Như Ngân thư thư thấy hôm nay đó, chỉ có vụ thất lạc một đĩnh vàng, vậy mà cũng có người đến thóc mách với Đại nương là tôi cậy gia gia giàu có nên cho con chơi vàng, lại bảo là vàng mất thì chỉ có mấy chủ tớ chúng tôi chứ còn ai vào đây, nói vậy tức là có ý bảo chính tôi giấu đĩnh vàng đó, nào ngờ đứa ăn cắp lại là a hoàn của Nhị nương. Cũng may là tìm thấy đĩnh vàng chứ không thì chủ tớ tôi mang tiếng chết, chỉ thương hại cho Phùng ma ma, khóc lên khóc xuống kêu oan rồi đòi chết. Ngân thư thư thấy vậy có bức không.

Ngân Nhi nói:

- Thôi nương nương à, nương nương cũng chẳng nên chấp làm gì, nương nương nên nể mặt gia gia, nương nương cũng hiểu nên khi nghe người đó thóc mách mới không nói gì. Còn gia gia thì nương nương cũng nên nói cho gia gia biết là người đó ghen tức vì nương nương có con trai để gia gia lưu tâm, biết đâu là người đó lại không có những mưu thế thâm độc hại ca nhi.

Hai người cứ vừa tâm sự vừa uống rượu, tới canh tư mới đi nghỉ...